

VYNÁLEZCE

Každý vynálezce se jednou probudí a ví, že je jeho den.

Ten den, kdy přijde na řadu jeho nejlepší dílo. Právě tak se 28. října probudil Dan. Sluneční paprsky ho zašimraly na nose. Nic neudělal, ale věděl, že uspěje. Po spotřebování obvyklé denní dávky kofeinu konečně zamířil do své pracovny. První vzal do ruky pár hřebíků, ale nakonec je vyměnil za drobnou úspornou žárovičku. Jako srdce tvora, který měl vzejít z jeho roční práce. Přidal pár součástek z rádia, mobilu, některé z drobných součástí vlastního narychlo rozebraného počítače a nakonec zasunul do své hračky baterie. Do těla vryl stvoření dnešní datum. Pokračovat chtěl iniciály, ale než stihl začít, vrána otevřela zobáček a z hrdla se jí vydral skřípavý zvuk. Danova hrud' se rychle zvedla a nástroj, kterým se chystal rýt, mu vypadl z ruky. Robot. Ne! Stvoření z množství součástek, které by jiné ani nenapadlo dávat dohromady. Mávla křídly a poskočila na místě. Dan po ní hmátl, ale odpovědí mu místo doteku kovu byl jen skřípavý zvuk od otevřeného okna.

Trvalo měsíce než si uvědomila mizivý důvod své existence.

Rychlá vrána obdařená jakousi zvláštní intuicí. O inteligenci se tu mluvit nedalo, intuice byla to správné slovo. Nejedla, nepila, nežila. Jediné, co ji přitahovalo, byly věci, ze kterých byla tvořena. Vrhla by se pro ně do ohně. Nikdo jí v tom nezabránil, nikdo ji nehledal.

Uběhl téměř rok než se jejích křídel dotkly teplé lidské ruce. Mučivý rok, ve kterém vynálezci jeho úspěch nikdo nevěřil.

Začínala škola, když se to změnilo.

Ulice se naplnily zrudělými školáky mířícími k budově místního gymnázia. Pospíšilova ulice byla ta, uprostřed níž právě seděla. Nevnímala čas do chvíle, kdy ji něco zaujalo. Nad červený kontejner se naklonil jeden z procházejících školáků a cosi do něj upustil. V té chvíli vyrazila. O uzavřenou rudou bednu by si byla rozbila křídla, kdyby nebyla z počítačových součástek. Dopadla na zem a ze zobáčku se jí ozval rozzuřený skřípavý zvuk. Vrána se instinktivně rozhodla najít jiné místo. Jiné místo, kde bude stejná věc, do které předtím školák vhodil lákavý pár baterií. Ale Bárava ulice, kde červený kontejner našla, byla klidná. Nikdo z lidí se nezastavil. Ona ale potřebovala najít místo, kam chtěla. Vzlétla a zamířila pryč. Náměstí 28. října už bylo zajímavé. Ironické, ale ona to netušila. Nevnímala písmena. Snad jen ta, která Dan téměř před rokem vryl do jejího těla. 28. října, podivná náhoda. Pak našla červený kontejner, který byl otevřený jejímu přání. Stáhla křídla k tělu a brzy už byla uvnitř. Uhníždila se mezi telefony a počítačovými součástkami. Bateriemi a kalkulačkami. Kdyby byla mohla pocítit štěstí, cítila by ho. Kovové oči se zavřely.

Trvalo asi týden, než ji někdo vzal do rukou.

Vytáhl jí z jejího hnízda a ona otevřela zobáček a skřípavý zvuk Danovi málem protrhl bubínky.

„Nepatříš tam,“ zasyčel podrážděně.

Každý vynálezce je nadšený ze svého díla, ale jen málo z nich pozná krutý pocit, kdy ho musí zničit. Zbytečné. K čemu byla malá vrána, která se řídila instinktem, když pouze utekla.

Vytrhl z jejího těla úspornou žárovičku.

„Teď už ano,“ povzdechl a vhodil ji zpět.

Ztratila život a doplnila sbírku součástek. Jediná část jejího těla, která do červeného kontejneru nepatřila, byla žárovka, kterou teď Dan rozmáčkl v rukou a střepy spadaly na zem. Od toho dne se Danova dílna uzavřela. Nevynalézal a nehodlal s tím znovu začít.

„Životní dílo,“ zavrčel sám pro sebe. „Mé životní dílo nedokázalo víc než najít vlastní hrob.“

(Jana Chaloupková,9.A)

